

Plenarhandling

A8-0065/2018

14.3.2018

BETÄNKANDE

om genomförandet av direktiv 2011/99/EU om den europeiska skyddsordern
(2016/2329(INI))

Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor
Utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män

Föredragande: Soraya Post, Teresa Jiménez-Becerril Barrio

(Gemensamt utskottsförfarande – artikel 55 i arbetsordningen)

INNEHÅLL

	Sida
MOTIVERING – BAKGRUND OCH SLUTSATSER.....	3
FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION	7
INFORMATION OM ANTAGANDET I DET ANSVARIGA UTSKOTTET	20
SLUTOMRÖSTNING MED NAMNUPPROP I DET ANSVARIGA UTSKOTTET	21

MOTIVERING – BAKGRUND OCH SLUTSATSER

Förfarande och källor

Initiativ till direktivet om den europeiska skyddsordern togs av en grupp bestående av tolv stater under Spaniens ordförandeskap år 2010. Direktivet om den europeiska skyddsordern grundar sig i artikel 82.1 i EUF-fördraget om straffrättsligt samarbete. Den 11 januari 2011 trädde direktivet i kraft och medlemsstaterna var skyldiga att införliva direktivets bestämmelser i sin nationella lagstiftning senast den 11 januari 2015. Irland och Danmark är inte bundna av lagstiftningen om den europeiska skyddsordern.

Detta betänkande utgör ett tillfälle för föredragandena i både LIBE-utskottet och FEMM-utskottet att bedöma hur den mekanism som inrättas genom direktiv 2011/99/EU¹ – och vilken gör det möjligt för personer som omfattas av ett beslut om en straffrättslig skyddsorder som utfärdats i en medlemsstat att ansöka om en europeisk skyddsorder – tillämpades i de berörda medlemsstaterna.

Detta instrument bygger på principen om ömsesidigt erkännande, vilken innebär att en skyddsorder som utfärdats i en medlemsstat ska erkännas och verkställas i en annan medlemsstat. En av de huvudsakliga utmaningarna vid tillämpningen av detta instrument är att säkerställa att brottsofferskyddet inte hindras på grund av de många olika nationella åtgärderna.

Betänkandet kommer även att behandla

- de hinder som uppstått vid genomförandet på medlemsstatsnivå,
- kopplingen till komplementära instrument,
- utmaningar vad gäller den mångfald av åtgärder som medlemsstater kan vidta vid genomförandet av de europeiska skyddsordrarna,
- instrumentets effekt i fråga om skydd av brottsoffer,
- rekommendationer om hur de olika utmaningar som uppstått vid genomförandet kan övervinnas.

Sedan de två medföredragandena utnämndes har de samlat in information och anlitat följande källor, bland andra

- en utfrågning som hölls under det gemensamma sammanträdet för utskotten LIBE och FEMM den 12 oktober,
- en efterhandsbedömning av Europaparlamentets utredningstjänst, som offentliggjordes i september 2017, och
- utbyte av information med berörda kollegor från kommissionen och Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter (FRA) och relevanta organisationer för

¹ EUT L 338, 21.12.2011, s. 2.

brottsofferskydd.

Direktivet innehåller en översynsklausul (artikel 23) som fastlår följande: *”Kommissionen ska senast den 11 januari 2016 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv. Rapporten ska vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag.”* Vid tidpunkten för utarbetandet av denna genomföranderapport hade kommissionen inte lämnat in en rapport om tillämpningen av detta direktiv.

Allmän översikt över genomförandet av direktivet om den europeiska skyddsordern

Sedan direktiv 2011/99/EU om den europeiska skyddsordern trädde i kraft i januari 2015 har väldigt lite data samlats in av kommissionen, EU-byråerna eller icke-statliga organisationer för att bedöma användningen av detta instrument på EU-nivå.

Enligt Europaparlamentets utredningstjänsts utvärdering som offentliggjordes i september 2017 har hittills endast sju europeiska skyddsordrar identifierats. Det väldigt begränsade utnyttjandet av detta instrument är anmärkningsvärt med tanke på antalet brottsoffer som omfattas av skyddsåtgärder i straffrättsliga frågor på medlemsstatsnivå, varav många sannolikt reser/flyttar/pendlar inom EU regelbundet och/eller sporadiskt. För att illustrera detta har det uppskattats att fler än 100 000 kvinnor som var bosatta i EU 2010 omfattades av skyddsåtgärder med anknytning till könsrelaterat våld.

Även om skyddsordrar skulle kunna tillämpas på vem som helst som behöver skydd tillämpas sådana åtgärder i praktiken mestadels för att skydda kvinnor i fall med anknytning till våld i nära relationer eller våld i hemmet, trakasserier, stalkning eller sexuella övergrepp. Könsrelaterat våld är ett växande problem på EU-nivå och 2014 uppskattade FRA att var tredje kvinna i EU har utsatts för fysiskt och/eller sexuellt våld sedan femton års ålder och att var femte kvinna har utsatts för stalkning. Stalkning listas bland de brott som oftast leder till en skyddsorder, men det är också ett av de brott som inte omfattas av straffrätt i varje medlemsstat – detta drabbar definitivt i oproportionerlig grad kvinnor när det gäller att få en europeisk skyddsorder.

Skyddsordrar syftar till att skydda en person mot en handling som kan utgöra en fara för personens liv, fysiska eller psykiska integritet, värdighet, frihet eller sexuella integritet. Syftet är att undvika kontakter mellan en förövare eller en potentiell förövare och ett brottsoffer eller en person som riskerar att utsättas för våld.

Alla medlemsstater föreskriver någon form av straffrättsliga och/eller civilrättsliga skyddsordrar. Trots en uppenbar likhet i hur dessa åtgärder utfärdas förekommer emellertid en stor mängd åtgärder i de olika medlemsstaterna. Vidare finns det kraftig variation när det gäller hur dessa tillämpas i praktiken.

För att säkerställa att en person som har beviljats skyddsåtgärder i en medlemsstat fortsätter att åtnjuta ett likvärdigt skydd när han eller hon flyttar eller reser till en annan medlemsstat har EU infört direktiv 2011/99/EU om den europeiska skyddsordern, en mekanism för ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i straffrättsliga frågor. De skyddsåtgärder som avses i direktivet berör situationer där brottsoffer eller potentiella brottsoffer gynnas av ett förbud mot eller en föreskrift avseende att beträda vissa platser eller att bli kontaktad av en person som ger orsak till fara eller att denne närmar sig. Dessa är de tre vanligaste typerna av skyddsåtgärder inom EU.

Vid den tidpunkt då förslaget om instrumentet lades fram föreslog kommissionen – för att lösa problemet med EU-rättens olika rättsliga grunder för ömsesidigt erkännande av civilrättsliga respektive straffrättsliga åtgärder – att anta ett paket bestående av direktivet om en europeisk skyddsorder, som arbetar med straffrättsliga förfaranden, och en förordning om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga förfaranden. Genom förordning (EU) nr 606/2013 inrättas en mekanism som möjliggör ett direkt erkännande av skyddsordrar som utfärdats som civilrättsliga åtgärder mellan olika medlemsstater. Därmed kan personer som fått en civilrättslig skyddsorder utfärdad i den medlemsstat där de har sin hemvist åberopa den direkt i en annan medlemsstat genom att lämna ett intyg¹ till behöriga myndigheter som bevis på deras rättigheter. Förordningen har tillämpats från och med den 11 januari 2015.

Dessa två instrument utgör delar i ett övergripande paket med EU-rättsakter som syftar till att stärka skyddet för brottsoffer i hela EU.

De skyddsåtgärder som ingår i europeiska skyddsordrar är avhängiga av den inhemska nationella lagstiftningen i medlemsstaterna. Europeiska skyddsordrar utfärdas på grundval av skyddsåtgärder som tidigare antagits i den utfärdande staten i enlighet med dess nationella lagstiftning. Det skydd som anges i de europeiska skyddsordrarna kommer att erkännas i den verkställande staten genom införande av de skyddsåtgärder som står till förfogande i enlighet med dess nationella lagstiftning.

Enligt resultaten av den ovannämnda efterhandsbedömningen av Europaparlamentets utredningstjänst har detta direktiv inte lett till en konvergering/tillnärmning av olika nationella åtgärder: de olika nationella systemen för brottsofferskydd bibehålls, den inhemska lagstiftningen om brottsofferskydd har inte ändrats avsevärt och direktivets genomförandelagar införlivar i närapå exakta ordalydelser bestämmelserna i direktivet, med knappt några justeringar.

Vad gäller brottsoffer är en viktig punkt behovet av att tillhandahålla lämplig information till den skyddade personen, inbegripet möjligheten att begära en europeisk skyddsorder om personen flyttar till en annan medlemsstat. Studiens författare pekar på de stora bristerna i detta avseende och lyfter fram en allmän brist i medlemsstaterna på informations- och upplysningskampanjer riktade till själva brottsoffren. I dessa situationer är bristen på tillgång till information till men för skyddet av brottsoffren.

Eftersom europeiska skyddsordrar alltid förutsätter att ett brottsoffer flyttar från en medlemsstat till en annan kommer alla brottsoffer vid något tillfälle att konfronteras med ett okänt rättssystem eller språk, vilket försätter dem i en särskilt utsatt situation. De flesta medlemsstaterna har inte inrättat några särskilda åtgärder eller bestämmelser avseende personer med särskilda behov.

Effektivt brottsofferskydd kräver att förfarandet för antagande och verkställande av en europeisk skyddsorder ska vara snabbt. I medlemsstaternas nationella genomförandebestämmelser har olika metoder använts för att betona förfarandets omedelbara och brådskande natur, och i vissa fall även upprätta särskilda tidsfrister. För skyddet av brottsoffer och den europeiska skyddsorderns effektivitet är det också viktigt med samordning och kommunikation mellan de behöriga och centrala myndigheterna.

¹ EUT L 263, 3.9.2014, s. 10.

Experterna underströk vikten av utbildning för de yrkesverksamma som kan väntas komma i kontakt med brottsoffer i behov av skyddsåtgärder. Enligt tillgängliga uppgifter har ytterst få medlemsstater anordnat särskilda utbildningar för den europeiska skyddsordern.

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION

om genomförandet av direktiv 2011/99/EU om den europeiska skyddsordern (2016/2329(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av artiklarna 2 och 3 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och artiklarna 8, 10, 18, 19, 21, 79 och 82 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget),
- med beaktande av artiklarna 3, 6, 20, 21, 23, 24, 41 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna,
- med beaktande av den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen),
- med beaktande av den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, som antogs av FN:s generalförsamling 1948,
- med beaktande av FN:s konvention från 1979 om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor,
- med beaktande av FN:s deklaration om avskaffande av våld mot kvinnor, antagen den 20 december 1993,
- med beaktande av FN:s konvention om barnets rättigheter, som antogs i New York den 20 november 1989,
- med beaktande av Pekingdeklarationen och den handlingsplattform som antogs vid den fjärde internationella kvinnokonferensen den 15 september 1995, samt de slutdokument som senare antogs vid FN:s extra sessioner Peking +5 (2000), Peking +10 (2005), Peking +15 (2010) och Peking +20 (2015),
- med beaktande av den allmänna kommentaren av den 26 augusti 2016 från FN:s kommitté för rättigheter för personer med funktionsnedsättning om artikel 6 (kvinnor och flickor med funktionsnedsättning) i FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning,
- med beaktande av Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och våld i hemmet (Istanbulkonventionen) och rådets beslut (EU) 2017/865¹ och (EU) 2017/866 av den 11 maj 2017² om undertecknande på Europeiska unionens vägnar av Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och våld i hemmet,
- med beaktande av alla medlemsstaters undertecknande av Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och våld i hemmet

¹ EUT L 131, 20.5.2017, s. 11.

² EUT L 131, 20.5.2017, s. 13.

(Istanbulkonventionen),

- med beaktande av sin resolution av den 12 september 2017 om förslaget till rådets beslut om ingående på Europeiska unionens vägnar av Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och våld i hemmet¹,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF²,
- med beaktande av rådets direktiv 2004/80/EG om ersättning till brottsoffer,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/36/EU av den 5 april 2011 om förebyggande och bekämpande av människohandel, om skydd av dess offer och om ersättande av rådets rambeslut 2002/629/RIF³, och Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/93/EU av den 13 december 2011 om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi samt om ersättande av rådets rambeslut 2004/68/RIF⁴,
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 19 juni 2012 *EU:s strategi för utrotande av människohandel 2012–2016* (COM(2012)0286),
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/99/EU av den 13 december 2011 om den europeiska skyddsordern⁵,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor⁶,
- med beaktande av rådets rambeslut 2008/947/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på domar och övervakningsbeslut i syfte att övervaka alternativa påföljder och övervakningsåtgärder⁷,
- med beaktande av rådets rambeslut 2009/829/RIF av den 23 oktober 2009 om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande⁸,
- med beaktande av rådets rambeslut 2008/977/RIF av den 27 november 2008 om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete⁹,
- med beaktande av rådets resolution av den 10 juni 2011 om en färdplan för att stärka

¹ Antagna texter, P8_TA(2017)0329.

² EUT L 315, 14.11.2012, s. 57.

³ EUT L 101, 15.4.2011, s. 1.

⁴ EUT L 335, 17.12.2011, s. 1.

⁵ EUT L 338, 21.12.2011, s. 2.

⁶ EUT L 181, 29.6.2013, s. 4.

⁷ EUT L 337, 16.12.2008, s. 102.

⁸ EUT L 294, 11.11.2009, s. 20.

⁹ EUT L 350, 30.12.2008, s. 60.

brottsoffers rättigheter och skyddet av brottsoffer, särskilt i samband med straffrättsliga förfaranden¹,

- med beaktande av Stockholmsprogrammet – Ett öppet och säkert Europa i medborgarnas tjänst och för deras skydd²,
 - med beaktande av programmet Rättigheter, jämlikhet och medborgarskap 2014–2020,
 - med beaktande av arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar av den 3 december 2015 *Strategic engagement for gender equality 2016-2019* (SWD(2015)0278),
 - med beaktande av rapporten från Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter (FRA) *Violence against women – an EU-wide survey*,
 - med beaktande av sin resolution av den 26 november 2009 om avskaffande av våld mot kvinnor³,
 - med beaktande av sin resolution av den 10 februari 2010 om jämställdhet mellan kvinnor och män i Europeiska unionen – 2009⁴,
 - med beaktande av sin resolution av den 25 februari 2014 med rekommendationer till kommissionen om bekämpning av våld mot kvinnor⁵,
 - med beaktande av sin resolution av den 9 juni 2015 om EU:s strategi för jämställdhet efter 2015⁶,
 - med beaktande av studien *Den europeiska skyddsordern – Direktiv 2011/99/EU – Europeisk implementeringsanalys* (PE 603.272) från utredningstjänstens enhet för efterhandsbedömningar,
 - med beaktande av artikel 52 i arbetsordningen och av artikel 1.1 e och bilaga 3 till talmanskonferensens beslut av den 12 december 2002 om förfarandet för beviljande av tillstånd att utarbeta initiativbetänkanden,
 - med beaktande av de gemensamma överläggningar som utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män hållit i enlighet med artikel 55 i arbetsordningen,
 - med beaktande av betänkandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män (A8-0065/2018), och av följande skäl:
- A. Alla former av våld mot en människa är en direkt kränkning av dennes mänskliga värdighet, vilken utgör själva grunden för alla grundläggande mänskliga rättigheter och

¹ EUT C 187, 28.6.2011, s. 1.

² EUT C 115, 4.5.2010, s. 1.

³ EUT C 285 E, 21.10.2010, s. 53.

⁴ EUT C 341 E, 16.12.2010, s. 35.

⁵ Antagna texter, P7_TA(2014)0126.

⁶ EUT C 407, 4.11.2016, s. 2.

därför måste respekteras och skyddas. Våld mot kvinnor är en brutal form av diskriminering och en kränkning av mänskliga och grundläggande rättigheter.

- B. Offer för övergrepp och våld riskerar att utsättas för sekundär och upprepad viktimisering, vedergällning och hot. Att ge dem nödvändigt skydd, inbegripet över statsgränser, är därför i stor utsträckning beroende av medvetenheten hos brottsoffer, samhället i stort och alla som är verksamma på området och kommer i kontakt med dem, däribland relevanta aktörer såsom kvinnojourer.
- C. En människas brist på lämpligt skydd mot könsrelaterat våld har en skadlig inverkan på samhället som helhet.
- D. En av de viktigaste säkerhetsaspekterna i varje samhälle är skyddet av den personliga integriteten och friheten för varje person. Den europeiska säkerhetsagendan bör som prioriterade frågor omfatta skydd av personlig säkerhet och skydd för alla personer mot könsrelaterat våld.
- E. Våld och fysiska, psykiska och sexuella övergrepp drabbar i oproportionerligt hög grad kvinnor¹. En av tre kvinnor i EU har upplevt fysiskt och/eller sexuellt våld efter 15 års ålder. I vissa medlemsstater ignoreras eller bagatelliseras hur omfattande och allvarligt våldet mot kvinnor är, och det finns fortfarande en utbredd och oroväckande tendens att skuldbelägga offren. Bara omkring var tredje kvinna som misshandlats eller utsatts för sexuella övergrepp av sin partner kontaktar myndigheterna.
- F. Att säkerställa jämställdhet inom alla politiska områden är en grundläggande princip i Europeiska unionen och en central faktor för att bekämpa könsrelaterat våld.
- G. I Istanbulkonventionen, som har undertecknats men inte ratificerats av EU och alla medlemsstater², anges att alla dess bestämmelser, särskilt åtgärder för att skydda brottsoffrens rättigheter, ska tillämpas utan åtskillnad på någon grund, och de undertecknande staterna uppmanas uttryckligen att erkänna stalkning som ett brott (artikel 34). Ratificering och fullständigt genomförande av Istanbulkonventionen kommer att bidra till att övervinna de utmaningar som tas upp i den europeiska skyddsordern i och med att en samstämd europeisk rättslig ram för att förebygga och bekämpa våld mot kvinnor kommer att inrättas.
- H. För att minska det beräknade antalet orapporterade fall av våld måste medlemsstaterna inrätta och förstärka instrumenten för tidig varning och skydd för kvinnor, så att de ska känna sig säkra och kunna rapportera könsrelaterat våld. Det mycket stora mörkertalet när det gäller fall av könsrelaterat våld skulle kunna vara kopplat till att det saknas tillräckliga offentliga medel. De relevanta myndigheterna måste ha strukturer – såsom kvinnojourer som ger medicinskt och kriminaltekniskt stöd, psykologiskt stöd och rättshjälp – som skapar en trygg zon för kvinnor som utsätts för könsrelaterat våld.

¹ Rapporten från FRA *Violence against women: an EU-wide survey. Main results report* visar att en av tre kvinnor (33 procent) har upplevt fysiskt och/eller sexuellt våld sedan 15 års ålder. En av fem kvinnor (18 procent) har utsatts för stalkning och varannan kvinna (55 procent) har utstått en eller flera former av sexuella trakasserier. Mot bakgrund av detta kan våld mot kvinnor inte ses som ett marginellt problem som enbart berör vissa kvinnors liv.

² <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/210/signatures?desktop=true>

- I. Den fria rörligheten i EU innebär att människor ofta flyttar från ett land till ett annat. Den europeiska skyddsordern grundar sig i behovet av att skydda brottsoffers rättigheter och friheter, och särskilt av att respektera brottsoffers och potentiella brottsoffers rätt att åtnjuta fri rörlighet och säkerställa att deras skydd bibehålls när de utövar den rätten.
- J. Att förebygga våld genom att investera i kampanjer för medvetandegörande och information med verkningsfull mediebevakning, utbildning och vidareutbildning av yrkespersoner är centrala faktorer för att bekämpa könsrelaterat våld. Istanbulkonventionen ålägger parterna att förebygga könsrelaterat våld och könsstereotyper genom att behandla medias roll. Den allmänna bristen på medvetenhet bland brottsoffer som omfattas av nationella skyddsåtgärder om att den europeiska skyddsordern finns har en negativ inverkan på genomförandet av den. Informationskampanjer och medvetandegörande program för att bekämpa banaliseringen av våld i hemmet och könsrelaterat våld bidrar till en ökad vilja från brottsoffer att rapportera övergrepp och begära nationella och europeiska skyddsordrar samt bygger upp deras förtroende för de berörda myndigheterna.
- K. År 2010, när den europeiska skyddsordern föreslogs av Europeiska rådet, omfattades 118 000 kvinnor bosatta i EU av skyddsåtgärder med anknytning till könsrelaterat våld. 2011 uppskattades att i genomsnitt 1 180 personer skulle behöva kontinuerliga gränsöverskridande skyddsåtgärder i EU.
- L. Icke-statliga organisationer har ofta en central roll i många medlemsstater när det gäller stöd till offer.
- M. Europeiska skyddsordrar är instrument för ömsesidigt erkännande och samarbete, som varken kan fungera korrekt eller skydda brottsoffer förrän de till fullo genomförts av samtliga medlemsstater.
- N. I synnerhet i fall av våld utfärdar vissa medlemsstater skyddsåtgärder på grundval av ett straffrättsligt förfarande, medan andra utfärdar skyddsordrar som grundar sig på civilrättsliga förfaranden.
- O. Det finns ett stort antal olika skyddsordrar i EU:s medlemsstater, och på grund av de olika rättssystemen i medlemsstaterna möter genomförandet av den europeiska skyddsordern många svårigheter, vilket skulle kunna få till följd att den korrekta tillämpningen av europeiska skyddsordrar för brottsoffer undergrävs och att antalet utfärdade europeiska skyddsordrar hämmas.
- P. Majoriteten av medlemsstaterna har inget registreringssystem för att samla in uppgifter om europeiska skyddsordrar, och det finns heller inte något centralt europeiskt registreringssystem för att samla in alla relevanta EU-uppgifter. Otillräckliga uppgifter gör det svårt att bedöma genomförandet av den europeiska skyddsordern och att ta itu med brister i lagstiftningen eller genomförandet.
- Q. Den europeiska skyddsordern är tillämplig på offer för samtliga typer av brott, inbegripet offer för terrorism, människohandel, könsrelaterat våld och organiserad brottslighet. Personer i utsatta situationer som har utsatts för brott måste behandlas med särskild uppmärksamhet när de ansöker om en europeisk skyddsorder.

- R. Det finns en stark koppling mellan hur den europeiska skyddsordern fungerar och de miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem som fastställs i direktiv 2012/29/EU.
1. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att tydligt fördöma, och åta sig att avskaffa, alla former av könsrelaterat våld och våld mot kvinnor och att säkerställa en nolltolerans mot dessa former av våld.
 2. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna och kommissionen att integrera jämställdhet i all sin politik, i synnerhet i politik med potentiell anknytning till ökad medvetenhet om och upptäckt av kvinnovåld samt till skydd och säkrande av brottsoffrens integritet.

Allmän bedömning av genomförandet av direktivet, och rekommendationer för att förbättra den europeiska skyddsorderns genomförande och funktion

3. Europaparlamentet konstaterar att alla medlemsstater som är bundna av direktivet om en europeisk skyddsorder har underrättat kommissionen om att direktivet införlivats med nationell lagstiftning.
4. Europaparlamentet är medvetet om den positiva effekt som inrättandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa kan medföra för det gränsöverskridande skyddet av offer. Parlamentet anser att den europeiska skyddsordern har potential att bli ett ändamålsenligt instrument för att skydda brottsoffer i en modern värld som kännetecknas av stor rörlighet och en avsaknad av inre gränser. Parlamentet noterar dock med oro att efter införlivandet av direktivet om en europeisk skyddsorder har endast sju europeiska skyddsordrar identifierats i medlemsstaterna, trots att tusentals nationella skyddsordrar har begärts och utfärdats i medlemsstaterna under de senaste åren¹.
5. Europaparlamentet beklagar att kommissionen inte före den 11 januari 2016 lämnade en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av direktivet om en europeisk skyddsorder. Parlamentet uppmanar kommissionen att fullgöra sina rapporteringsskyldigheter enligt direktivet och i sin rapport inkludera en kartläggning av nationella skyddsåtgärder, en översikt av utbildningsverksamhet, en analys av medlemsstaternas efterlevnad av brottsoffrens rätt till kostnadsfri rättshjälp, inbegripet uppgifter om huruvida några kostnader avseende skyddsordern bärs av brottsoffren, och en kartläggning av de kampanjer för medvetandegörande som äger rum i medlemsstaterna.
6. Europaparlamentet påminner om den verkställande statens skyldighet att erkänna den europeiska skyddsordern med samma prioritet som den utfärdande staten trots de olika svårigheter och rättsliga utmaningar som detta innebär.
7. Europaparlamentet är oroat över att det finns en stor klyfta mellan samordning och kommunikation mellan medlemsstaterna när en europeisk skyddsorder verkställs.

¹ I utredningstjänstens studie ”Den europeiska skyddsordern – Direktiv 2011/99/EU – Europeisk implementeringsanalys” rapporteras att det för år 2010 uppskattats att fler än 100 000 kvinnor som är bosatta i EU omfattades av skyddsåtgärder med anknytning till könsrelaterat våld.

Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att förbättra och gemensamt stärka samarbetet och kommunikationen när det gäller den europeiska skyddsordern, eftersom detta skulle leda till mycket effektivare förfaranden och gränsöverskridande insatser från medlemsstaternas sida.

8. Europaparlamentet insisterar på att insamlingen av statistiska uppgifter behöver förbättras för att bedöma problemets omfattning och resultatet av åtgärder för att minska könsrelaterat våld. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att standardisera och digitalisera formulär och förfaranden för den europeiska skyddsordern och inrätta ett nationellt registreringssystem för den europeiska skyddsordern i syfte att samla in uppgifter, samt att förbättra informationsutbytet med kommissionen och medlemsstaterna. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att regelbundet samla in och till kommissionen vidarebefordra könsuppdelade uppgifter och uppgifter om det antal europeiska skyddsordrar som har begärts, utfärdats och verkställts samt uppgifter om vilka brottstyper det rör sig om.
9. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att inrätta ett europeiskt registreringssystem för att samla in uppgifter om europeiska skyddsordrar från alla medlemsstater.
10. Europaparlamentet uppmuntrar till utformning och genomförande av ett gemensamt formulär för ansökan om och erkännande av skyddsordrar, som ska vara giltigt både straffrättsligt och civilrättsligt för att kunna användas i alla medlemsstater. Parlamentet begär att ett digitalt förvaltningssystem också används för att underlätta samordning och standardisera de insamlade uppgifterna och påskynda både förvaltningen av orderarna och utarbetandet av operativ statistik på unionsnivå.
11. Europaparlamentet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att offentliggöra den fullständiga förteckningen över de behöriga myndigheter som ansvarar för utfärdande och erkännande av europeiska skyddsordrar och de centrala myndigheter som sänder och mottager europeiska skyddsordrar i medlemsstaterna, samt att göra förteckningen lättillgänglig så att det blir möjligt för skyddade personer och stödorganisationer för brottsoffer att begära europeiska skyddsordrar eller lösa liknande frågor. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att stärka sina nationella och lokala institutioner och behöriga myndigheter för att förbättra den europeiska skyddsorderns tillgänglighet och tillämplighet på ett sätt som främjar utfärdande av europeiska skyddsordrar.
12. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att främja alla former av utbyte av god praxis och samarbete mellan medlemsstaterna, och mellan medlemsstaterna och det civila samhället, i syfte att garantera välfungerande europeiska skyddsordrar.
13. Europaparlamentet betonar att brottsoffer som har skaffat eller kan tänka sig att skaffa ett nationellt skydd, automatiskt och på lämpligt sätt, bör informeras och påminnas, både muntligen och skriftligen, av en specifik ansvarig myndighet om möjligheten att begära en europeisk skyddsorder under straffrättsliga förfaranden. Parlamentet betonar att en person som är föremål för en skyddsåtgärd inte bör behöva betala några avgifter när denne begär att en europeisk skyddsorder ska utfärdas.
14. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att genomföra en individuell bedömning och införa ett jämställdhetsfrämjande tillvägagångssätt, vad gäller tillhandahållande av

hjälp- och stödåtgärder vid ansökan om europeiska skyddsordrar.

15. Europaparlamentet beklagar den bristfälliga tillgången till rättslig prövning och rättshjälp för offer för alla former av brott i vissa medlemsstater, vilket leder till dålig information till brottsoffer om möjligheten att begära en europeisk skyddsorder. Parlamentet anser att tillhandahållandet av kostnadsfri rättshjälp, administrativt stöd och adekvat information om den europeiska skyddsordern till skyddade personer om den europeiska skyddsordern bör säkerställas av medlemsstaterna, eftersom detta är av avgörande betydelse för användningen av instrumentet och dess ändamålsenlighet, i både utfärdande- och verkställighetsskedena. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att öka anslagen för övervakning och förebyggande av våld mot kvinnor i landsbygdsområden.
16. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna till att informera skyddade personer om de kompletterande resurser i form av socialt bistånd som finns tillgängliga i den mottagande staten, såsom familjestöd, bostadsstöd etc., mot bakgrund av att dessa åtgärder ligger utanför tillämpningsområdet för europeiska skyddsordrar.
17. Europaparlamentet betonar att man som en del av skyddet och det komplementära sociala arbetet bör ägna särskild uppmärksamhet åt barn som är brottsoffer och åt barn till brottsoffer, särskilt åt dem som löper risk att utsättas för sexuella övergrepp.
18. Europaparlamentet beklagar att översättning och tolkning till ett språk som brottsoffret förstår inte garanteras av medlemsstaterna före, under och efter utfärdandet av en europeisk skyddsorder.
19. Europaparlamentet betonar att offren alltid bör ha rätt att höras under förfarandena för den europeiska skyddsordern och understryker att översättnings- och tolktjänster måste vara tillgängliga kostnadsfritt under hela processen för den europeiska skyddsordern. Parlamentet betonar därför att alla relevanta handlingar bör översättas till ett språk som brottsoffret förstår.
20. Europaparlamentet beklagar bristen på särskilda åtgärder som genomförts av medlemsstaterna för brottsoffer i utsatta situationer eller med särskilda behov. Parlamentet anser att nedskärningarna av offentliga utgifter i många fall har en negativ inverkan på de medel som finns tillgängliga för att tillämpa nämnda särskilda åtgärder. Parlamentet uppmanar därför medlemsstaterna att, i samarbete med kommissionen och relevanta organisationer som arbetar med brottsoffskydd, anta särskilda riktlinjer och åtgärder som kommer att göra den europeiska skyddsordern mer lätthanterlig för brottsoffer i utsatta situationer eller med särskilda behov.
21. Med tanke på den växande och farliga trenden med människohandel, betonar Europaparlamentet att den europeiska skyddsordern kan vara ett mycket fördelaktigt instrument för offer för människohandel. Parlamentet uppmanar därför kommissionen att införliva den europeiska skyddsordern i en EU-strategi för att bekämpa människohandel.
22. Europaparlamentet anser att utfärdandet av skyddsordern måste fungera så snabbt, ändamålsenligt, effektivt och automatiskt som möjligt och inbegripa minsta möjliga byråkrati för att dess potential ska kunna utnyttjas till fullo och för att säkerställa

likvärdiga skyddsåtgärder i både den utfärdande och den verkställande staten. Parlamentet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att fastställa en tydlig och kort tidsram på två veckor för medlemsstaternas behöriga myndigheter vid utfärdande och meddelande av europeiska skyddsordrar, i syfte att undvika att osäkerheten och pressen ökas för skyddade personer, och – för att uppnå samma mål – instruera de behöriga myndigheterna att lämna tillräcklig information till offren under beslutsförfarandet för deras ansökningar, inbegripet att meddela dem om alla händelser som inträffar under detta förfarande. I detta sammanhang uppmanar parlamentet eftertryckligen medlemsstaterna att anslå tillräckliga medel till myndigheter som arbetar med europeiska skyddsordrar i syfte att främja ett effektivt system där brottsoffrets situation beaktas.

23. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att ta vederbörlig hänsyn till den skyddade personens intressen och vara en trygg zon för människor som anmäler våld, genom att fullt ut respektera skyldigheten att inte ge den person som är orsak till fara information om var den skyddade personen befinner sig eller om andra detaljer beträffande den personen, om så inte är strikt nödvändigt för att uppnå målen för skyddsordern. Parlamentet betonar att brottsoffret, i händelse av en situation som kräver att förövaren informeras om några som helst närmare uppgifter om den europeiska skyddsordern, måste informeras om det beslutet.
24. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att planera särskilda åtgärder för att underlätta utfärdande av europeiska skyddsordrar för att skydda familjemedlemmar som lever tillsammans med ett brottsoffer som redan skyddas av en europeisk skyddsorder.
25. Europaparlamentet lyfter fram den ökande effektiviteten hos ny teknik som exempelvis GPS-övervakningssystem och smartphone-applikationer som utlöser larm när risken är överhängande, som ett sätt att förbättra europeiska skyddsordrars effektivitet och anpassningsförmåga i både den utfärdande och den verkställande staten. Parlamentet ser med oro på att enbart ett begränsat antal medlemsstater använder sådan ny teknik.
26. Europaparlamentet betonar vikten av att övervaka europeiska skyddsordrar i den verkställande staten i förhållande till det hot som brottsoffret utsätts för, för att avgöra om de vidtagna skyddsåtgärderna har genomförts korrekt och om de behöver ses över.
27. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att övervaka genomförandet av detta direktiv och att utan dröjsmål inleda överträdelseförfaranden mot de medlemsstater som bryter mot det.
28. Europaparlamentet uppmanar, i enlighet med det synsätt som framförts vid upprepade tillfällen av sammanslutningar för offer för könsrelaterat våld, till att man ska testa förfaranden som ändrar det sätt som skyddsbegreppet traditionellt förstås i flertalet medlemsstater. Parlamentet betonar att de metoder som tillämpas för att undvika risker – i stället för att vara inriktade på åtgärder som berör brottsoffren – bör inbegripa förebyggande åtgärder samt bevakning, kontroll och uppföljning av personer som orsakar skador. Obligatorisk omskolning för gärningsmän bör på ett prioriterat sätt ingå bland de förebyggande åtgärder som ska tillämpas.
29. Europaparlamentet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att genomföra en grundlig undersökning av möjliga sätt att förbättra lagstiftning som anknyter till den

europiska skyddsordern och dess faktiska genomförande i alla EU:s medlemsstater, och praktiskt stöd för att garantera rätten till internationellt skydd och till hjälp och stöd som brottsoffer med skydd på nationell nivå åtnjuter.

30. Europaparlamentet uppmanar EU:s byråer, såsom FRA och Europeiska jämställdhetsinstitutet, att regelbundet övervaka genomförandet av direktivet.
31. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att gå ut med en uppmaning till civilsamhället om övervakning och rapportering för att förbättra den europeiska skyddsorderns funktionssätt som ett instrument i medlemsstaterna och att i detta syfte göra EU-medel tillgängliga för icke-statliga organisationer.
32. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att gå ut med uppmaningar om främjande av forskning om användningen av nationella och europeiska skyddsordrar samt att samordna programmen för att starta kampanjer för medvetandegörande i medlemsstaterna i syfte att informera brottsoffer om möjligheten att ansöka om en europeisk skyddsorder och om gränsöverskridande skyddsåtgärder.
33. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att intensifiera sitt arbete med icke-statliga organisationer och erbjuda obligatoriska människorättsbaserade, serviceinriktade, praktiska och sektorsövergripande utbildningskurser för alla offentliga tjänstemän som arbetar yrkesmässigt med brottsoffer i samband med den europeiska skyddsordern och som är av central betydelse för ett korrekt genomförande av detta direktiv. Parlamentet betonar att särskild och regelbunden utbildning om de europeiska skyddsordrarna för polisen, personalen vid de behöriga nationella myndigheterna, rättstillämpare, socialarbetare, föreningar och icke-statliga organisationer som arbetar med våldsoffer bör upprättas i samtliga medlemsstater. Parlamentet efterlyser att personal som arbetar med fall av könsrelaterat våld får lämplig utbildning i att ta hänsyn till de specifika behoven hos kvinnor som är våldsoffer och att de tilldelas tillräckliga resurser för att prioritera könsrelaterat våld.
34. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att med tanke på att kvinnohatet och sexismen är djupt rotade i våra samhällen och på barns och ungdomars växande exponering för våld på internet inkludera utbildning i jämställdhet och icke-våld i grund- och gymnasieskolornas läroplaner genom att inleda diskussioner bland eleverna och genom att utnyttja alla möjliga tillfällen för undervisning.
35. Europaparlamentet framhåller att nya kommunikationssätt, t.ex. via digitala plattformar, används som en ny form av könsrelaterat våld som även inbegriper hot och trakasserier. Parlamentet uppmanar därför medlemsstaterna att inbegripa dessa aspekter när de utfärdar och/eller verkställer en europeisk skyddsorder.

Allmänna rekommendationer vad gäller könsrelaterat våld

36. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att inkludera skydd av alla medborgare, i synnerhet de som befinner sig i de mest utsatta situationerna, i den europeiska säkerhetsagendan med fokus på offer för brott som till exempel människohandel eller könsrelaterat våld, inklusive offer för terrorism som också behöver särskild uppmärksamhet samt särskilt stöd och erkännande från samhället.

37. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att inrätta kampanjer för att uppmuntra kvinnor att rapportera alla former av våld baserat på kön, så att de kan skyddas och så att tillförlitligheten för data om könsrelaterat våld kan öka.
38. Europaparlamentet understryker att den främsta orsaken till variationerna av i vilken grad nationella och europeiska skyddsordrar utnyttjas, enligt den rapport som utarbetats av parlamentets utredningstjänst, är att brottsoffren och många yrkesverksamma inte känner till de möjligheter som detta direktiv erbjuder. Parlamentet uppmanar därför medlemsstaterna att ta fullt ansvar för sina medborgare och att – med berörda icke-statliga organisationers deltagande – inleda långsiktigt medvetandegörande och intersektionella kampanjer om tillgängliga instrument och hur de används, med inriktning på a) hela samhället, b) potentiella brottsoffer, särskilt kvinnor med nationella skyddsåtgärder i kraft, och c) yrkesverksamma, till exempel brottsbekämpande myndigheter, tjänstemän inom rättssystemet och tillhandahållare av rättshjälp samt sociala tjänster och larmtjänster, vilka är de första som möter brottsoffer. Följaktligen uppmanas kommissionen att tillhandahålla finansiering för att inleda informationsprogrammen.
39. Europaparlamentet noterar att det finns en europeisk e-juridikportal som drivs av kommissionen med bidrag från medlemsstaterna. Parlamentet välkomnar kommissionens initiativ att utvidga den befintliga avdelningen för brottsoffer på den europeiska e-juridikportalen och att där inbegripa all relevant information om brottsoffers rättigheter, inbegripet landspecifika riktlinjer om rapportering av våldsincidenter. Parlamentet framhåller behovet av att utforma avdelningen för brottsoffer som ett lättanvändbart praktiskt verktyg och en lättanvändbar informationskälla som bör vara tillgänglig på alla officiella EU-språk. Parlamentet uppmuntrar medlemsstaterna att inrätta en användarvänlig webbplats för brottsoffers rättigheter som även innefattar den europeiska skyddsordern och en digital rapporteringsplattform för att göra det lättare att identifiera könsrelaterat våld och som skulle kunna vara lättåtkomlig via t.ex. de nationella portalerna med juridisk information.
40. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att intensifiera sitt arbete med icke-statliga organisationer som arbetar med skydd för våldsoffer, i syfte att utforma strategier som inbegriper såväl proaktiva som reaktiva åtgärder när det gäller könsrelaterat våld, den europeiska skyddsorderns funktionssätt och nödvändiga förändringar i lagstiftning och stöd.
41. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att lägga fram en rättsakt till stöd för medlemsstaternas arbete med att förebygga och avskaffa alla former av våld mot kvinnor och flickor och könsrelaterat våld.
42. Europaparlamentet uppmanar rådet att aktivera övergångsklausulen genom att anta ett enhälligt beslut om att fastställa våld mot kvinnor och flickor (och andra former av könsrelaterat våld) som ett brottsområde enligt artikel 83.1 i EUF-fördraget.
43. Europaparlamentet uppmanar till ett skyndsamt inledande av en process för att främja gradvis konvergering av den lagstiftning som tillämpas på de former av våld som ger upphov till skyddsordrar. Parlamentet betonar att allvaret hos de angrepp och övergrepp som särskilt skadar kvinnor bör motivera straffrättsliga påföljder i samtliga

medlemsstater, och de skyddsåtgärder som avser könsrelaterat våld bör också utfärdas av domstolarna.

För en enhetlig EU-rättslig ram som ger skydd åt brottsoffer

44. Europaparlamentet välkomnar undertecknandet den 13 juni 2017 av akten om EU:s anslutning till Istanbulkonventionen, vilken följer ett helhetsomfattande, uttömmande och samordnat tillvägagångssätt som sätter brottsoffrets rättigheter i centrum och som till fullo bör kopplas till den europeiska skyddsordern. Parlamentet uppmanar EU att slutföra en bred anslutning till konventionen för att förebygga våld mot kvinnor, bekämpa straffrihet och skydda offer. Parlamentet betonar vilken betydelse detta instrument har för att komma till rätta med ett av hindren för tillämpningen av europeiska skyddsordrar, nämligen bristen på erkännande av stalkning som ett brott i alla medlemsstater. I linje med sin resolution av den 12 september 2017 om EU:s anslutning till Istanbulkonventionen uppmanar parlamentet kommissionen att utse en EU-samordnare för våld mot kvinnor som ska bära ansvaret för samordning, genomförande, övervakning och utvärdering av EU:s politik, instrument och åtgärder för att förebygga och bekämpa alla former av våld mot kvinnor och flickor samt företräda EU i kommittén för parterna i konventionen.
45. Europaparlamentet uppmanar alla medlemsstater som ännu inte ratificerat och till fullo genomfört Istanbulkonventionen att göra det och anslå tillräckliga ekonomiska och mänskliga resurser för att förebygga och bekämpa våld mot kvinnor och könsrelaterat våld, inbegripet genom att stärka kvinnors och flickors ställning, skydda brottsoffer och ge dem möjlighet att få ersättning.
46. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att säkerställa lämplig fortbildning samt lämpliga förfaranden och riktlinjer för alla yrkespersoner som arbetar med offer för alla former av våld som omfattas av konventionen, i syfte att förhindra diskriminering eller upprepad viktigmisering i samband med rättsliga, medicinska och polisiära förfaranden.
47. Europaparlamentet välkomnar den skyldighet som fastställs i Istanbulkonventionen om att inrätta nationella hjälptelefoner som är kostnadsfria och bemannade dygnet runt alla dagar i veckan för att ge råd till den som söker stöd beträffande alla former av våld som faller inom ramen för denna konvention. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att använda detta verktyg i relevanta fall och att tillhandahålla information om den europeiska skyddsordern till brottsoffer.
48. Europaparlamentet understryker att de rättsliga och praktiska bristerna i genomförandet av detta direktiv kan motverkas genom verklig samverkan och samordning mellan EU:s olika instrument för brottsoffskydd, som till exempel rambeslutet om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande och rambeslutet om övervakningsåtgärder¹, förordning (EU) nr 606/2013 om ömsesidigt erkännande av

¹ Rådets rambeslut 2009/829/RIF av den 23 oktober 2009 om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande, EUT L 294, 11.11.2009, s.20, och rådets rambeslut 2008/947/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på domar och övervakningsbeslut i syfte att övervaka alternativa påföljder och övervakningsåtgärder, ifall gärningsmannen och offret flyttar till en annan medlemsstat, EUT L 337, 16.12.2008, s. 102.

skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor¹ och direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om miniminormer för brottsoffers rättigheter samt stöd till och skydd av brottsoffer, vilket fastställer rätten att få information, kostnadsfria tolktjänster och kostnadsfri översättning av information och genom vilket en heltäckande strategi för offer med särskilda behov, däribland offer för könsrelaterat våld, fastställs.

49. Europaparlamentet uppmanar medlemsstaterna att informera brottsoffer om andra skyddsåtgärder ifall den verkställande staten inte längre omfattas av detta direktiv.
50. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att vidta åtgärder för att se över de befintliga instrumenten för rättsligt skydd av brottsoffer och upprätta en enhetlig EU-rättslig ram för detta.
51. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att bedöma hur detta direktiv tillämpas i anslutning till relaterade instrument på det civilrättsliga området, närmare bestämt förordning (EU) nr 606/2013, och föreslå riktlinjer för hur dessa båda rättsliga EU-instrument – vilka syftar till att skydda brottsoffer genom att erkänna skyddsåtgärder som har antagits enligt nationella civil- eller straffrättsliga förfaranden – kan tillämpas effektivare av medlemsstaterna.

o

o o

52. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen, medlemsstaternas regeringar och parlament, Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter och Europeiska jämställdhetsinstitutet.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor, EUT L 181, 29.6.2013, s. 4.

INFORMATION OM ANTAGANDET I DET ANSVARIGA UTSKOTTET

Antagande	27.2.2018						
Slutomröstning: resultat	<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 60%;">+:</td> <td style="text-align: right;">54</td> </tr> <tr> <td>–:</td> <td style="text-align: right;">6</td> </tr> <tr> <td>0:</td> <td style="text-align: right;">1</td> </tr> </table>	+:	54	–:	6	0:	1
+:	54						
–:	6						
0:	1						
Slutomröstning: närvarande ledamöter	Asim Ademov, Martina Anderson, Maria Arena, Heinz K. Becker, Monika Beňová, Malin Björk, Vilija Blinkevičiūtė, Frank Engel, Ana Gomes, Sylvie Guillaume, Monika Hohlmeier, Mary Honeyball, Sophia in 't Veld, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Barbara Kudrycka, Cécile Kashetu Kyenge, Juan Fernando López Aguilar, Monica Macovei, Florent Marcellesi, Roberta Metsola, Claude Moraes, Péter Niedermüller, Maria Noichl, Liliana Rodrigues, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Branislav Škripek, Csaba Sógor, Michaela Šojdrová, Helga Stevens, Traian Ungureanu, Ángela Vallina, Udo Voigt, Elissavet Vozemberg-Vrionidi, Josef Weidenholzer, Cecilia Wikström, Anna Záborská, Tomáš Zdechovský, Auke Zijlstra, Maria Gabriela Zoană						
Slutomröstning: närvarande suppleanter	Izaskun Bilbao Barandica, Gérard Deprez, Rosa Estaràs Ferragut, Maria Grapini, Livia Járóka, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Urszula Krupa, Jeroen Lenaers, Andrejs Mamikins, Christine Revault d'Allonnes Bonnefoy, Jaromír Štětina						
Slutomröstning: närvarande suppleanter (art. 200.2)	Franc Bogovič, Iris Hoffmann, Peter Jahr, Ivan Jakovčić, Svetoslav Hristov Malinov, Dennis Radtke, Julia Reid, Dominique Riquet, Tadeusz Zwiefka						

**SLUTOMRÖSTNING MED NAMNUPPROP
I DET ANSVARIGA UTSKOTTET**

54	+
ALDE	Izaskun Bilbao Barandica, Gérard Deprez, Sophia in 't Veld, Ivan Jakovčić, Dominique Riquet, Cecilia Wikström
ECR	Monica Macovei, Helga Stevens
GUE/NGL	Martina Anderson, Malin Björk, Ángela Vallina
PPE	Asim Ademov, Heinz K. Becker, Franc Bogovič, Frank Engel, Rosa Estaràs Ferragut, Monika Hohlmeier, Peter Jahr, Lívia Járóka, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Barbara Kudrycka, Jeroen Lenaers, Svetoslav Hristov Malinov, Roberta Metsola, Dennis Radtke, Csaba Sógor, Michaela Šojdrová, Jaromír Štětina, Traian Ungureanu, Elissavet Vozemberg-Vrionidi, Tomáš Zdechovský, Tadeusz Zwiefka
S&D	Maria Arena, Monika Beňová, Vilija Blinkevičiūtė, Ana Gomes, Maria Grapini, Sylvie Guillaume, Iris Hoffmann, Mary Honeyball, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Cécile Kashetu Kyenge, Juan Fernando López Aguilar, Andrejs Mamikins, Claude Moraes, Péter Niedermüller, Maria Noichl, Christine Revault d'Allonnes Bonnefoy, Liliana Rodrigues, Birgit Sippel, Maria Gabriela Zoaňá
VERTS/ALE	Florent Marcellesi, Judith Sargentini

6	-
ECR	Urszula Krupa, Branislav Škripek
EFDD	Julia Reid
ENF	Auke Zijlstra
NI	Udo Voigt
S&D	Josef Weidenholzer

1	0
PPE	Anna Záborská

Teckenförklaring:

+ : Ja-röster

- : Nej-röster

0 : Nedlagda röster